

Arrest

nr. 167 982 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die loco advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 3 januari 2014 te Lennik in het huwelijk met S.R., een man met de Albanese nationaliteit die tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk is gemachtigd.

1.2. Op 19 juni 2014 diende verzoekster een aanvraag in om, in functie van haar echtgenoot en met toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Op 13 januari 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, ingevolge de vraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de aan verzoekster toegekende verblijfsvergunning, de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 21 januari 2016 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [T.]

Voorna(a)m(en): [J.]

Nationaliteit: Albanië

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de echtgenoot sedert oktober 2014 tot heden werklozensteun geniet.

Betrokkene bekam op 08.01.2015 een A-kaart in het kader van gezinshereniging. Op 27.11.2015 werd de verlenging van de A-kaart aangevraagd.

Betrokkene ondertekende op 02.12.2015 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende en maakt volgende stukken over:

Betrokkene levert tevens een bewijs dat haar echtgenoot sedert 09.10.2014 ingeschreven is bij de VDAB en werkloos is sedert oktober 2014 alsook betrokkene liet zich op 02.12.2015 inschrijven bij de VDAB. Dit levert echter geen bewijs dat betrokkenen actief op zoek zijn naar werk.

Tevens werden een afdruk van een jobaanbieding bij traiteur Ronny overgemaakt, alsook visitekaartjes van verscheidene interimbureau's een intentieverklaring inschrijving Actief Interim dd. 21.01.2011 en een attest van het ocmw waarin vermeld staat dat de referentiepersoon begeleid wordt naar een zoektocht naar werk: deze stukken vormen evenmin bewijs van effectieve sollicitatie. Trouwens uit de historie van het dossier blijkt het volgende :

Reeds op 11.10 2012 werd aan betrokkene een bijlage 14 betekend om diezelfde reden, namelijk dat vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de aangebrachte stukken blijkt dat de partner van betrokkene sedert 3.07.2012 recht zou hebben op ocmw- steun tot 12.07.2013 en dit voor een bedrag van 785, 61 euro.

Er werden interimloonfiches voorgelegd van 28 november tot 30 november 2011 en van 20.04.2012 tot 06.07.2012. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, is met de loonfiches niet aangetoond dat betrokkene over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene wist dus reeds uit verleden dat er bewijs van regelmatige, stabiele en voldoende bestaansmiddelen dienen overgemaakt te worden.

Uit de historiek van [...] het dossier blijkt tevens dat de referentiepersoon gedwongen werd een full-time job uit te voeren om alsnog zijn vrouw de gezinsherenigingsprocedure te kunnen laten opstarten op 19.06.2014 door afgifte van een bijlage 15bis. Betrokkene kon toen echter loonfiches overmaken met voldoende inkomsten. Op 01.07.2014 werden instructies verstuurd om bovenvernoemde persoon een attest van immatriculatie af te leveren met een geldigheidsduur van 6 maanden, tellende vanaf afgifte bijlage 15bis. Amper 4 maanden na onze instructies stopt de referentiepersoon met werken en geniet hij van een wer[kl]ozensteun. Sedertdien heeft betrokkene geen bewijzen overgemaakt dat hij actief op zoek is naar werk.

Aangezien betrokkene geen andere bewijzen voorlegt kan gesteld worden dat op basis van deze documenten niet kan afgeleid worden dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Deze documenten tonen niet aan dat betrokkenen op een bijzondere manier reeds geïntegreerd zijn in België of grote moeite doen om geïntegreerd te geraken.

Het feit dat betrokkenen een gezin vormen in België, is geen reden om betrokkene automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit vormt op zich ook geen belemmering voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en geeft op zich niet automatisch verblijfsrecht.

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten belemmert.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, §§ 2 en 5 en 11, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

"De bestreden beslissing betreft een intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De motivering luidt dat de vervoegde vreemdeling, m.a.w. verzoeksters echtgenoot, niet bewijst dat hij over stabiele regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen aangezien hij sinds oktober 2014 een werkloosheidsuitkering geniet.

Uit de na 02.12.2015 voorgelegde stukken zou volgens verweerder onvoldoende blijken dat de attesten van de VDAB, de job aanbiedingen bij een traiteur, de visitekaartjes bij interimbureaus, de intentieverklaring bij Actief Interim van 21.01.2011 en de verklaring van het OCMW waaruit blijkt dat deze echtgenoot actief op zoek gaat naar werk, en dat deze stukken geen bewijs van effectieve sollicitatie vormen.

Er wordt in de beslissing voorts gewezen op het feit dat de inkomsten van de echtgenoot van verzoekster in 2012 al te laag waren, waardoor deze al uit het verleden wist dat er bewijs van bestaansmiddelen moest worden overgemaakt.

Voorts wordt gewezen op het feit dat verzoeksters echtgenoot amper vier maanden na de instructies tot afgifte van een attest van immatriculatie aan verzoekster, gestopt is met werken, dat hij sedertdien een werkloosheidsuitkering ontvangt.

Tot slot stelt de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonbaar op een bijzondere manier in België te zijn geïntegreerd, en dat het feit dat zij een gezin vormen in België geen reden is om verzoekster te ontslaan aan de voorwaarden tot verlenging van haar verblijf.

2.

De beslissing is op meerdere punten voor ernstige kritiek vatbaar.

Vooreerst blijkt uit de voorgelegde stukken dat verzoekster wel degelijk voldoende bewijzen overmaakte van het feit dat haar echtgenoot naar werk zoekt, gelet op zijn bijzonder profiel als persoon met een arbeidsbeperking.

Bovendien blijkt niet uit de bestreden beslissing waarom ditmaal de verlenging niet kan worden toegestaan terwijl onder dezelfde omstandigheden in januari 2015 blijkbaar wel instructie tot afgifte van een A-kaart werden gegeven.

Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing niet dat wordt rekening gehouden met verzoeksters eigen inspanningen om werk te vinden.

Tot slot wordt onvoldoende rekening gehouden met verzoeksters gezinsleven in België;

3.

De bestreden beslissing houdt vooreerst dus niet voldoende rekening met de specifieke situatie waarin verzoeksters echtgenoot zich bevindt.

In het dossier van verweerder zit een attest van dr. [V.d.S.] waaruit blijkt dat de heer [R.] vier vingers van zijn rechterhand mist en daardoor beperkt is in handwerk.

Op basis van dit attest waarin zij[n] handicap wordt geattestee[...].rd wordt de heer [R.] doorverwezen door de VDAB naar een gespecialiseerde screening (zie dossier verweerder). Het spreekt voor zich dat de heer [R.] daardoor veel minder mogelijkheden heeft op de arbeidsmarkt.

Hoe dan ook blijkt dat de heer [R.] al sedert 9 oktober 2014 is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende. De inschrijving bij de VDAB is niet zomaar gratis nu de missie van deze Vlaamse Overheidsdienst juist is vragen en aanbod op de arbeidsmarkt samen te brengen en in het bijzonder als taak heeft werkzoekende te bemiddelen en te begeleiden naar werk (stuk 3.1).

In het bijzonder blijkt echter dat de heer [R.] op 09.07.2015 opdrachten opgelegd kreeg van de VDAB, waarin hem werd bepaald:

- 1) dat hij [...] wekelijks met acht verschillende interimkantoren contact moet opnemen, en daarover moet terugkoppelen met de consulente van de VDAB,
- 2) dat hij specifiek moet solliciteren op een functie van chauffeur via het kantoor Adecco, en
- 3) dat hij door een arts tegen 29.07.2015 moet laten attesteren welk werk hij kan doen (het hierboven besproken medisch attest van dr. [V.d.S.] dateert van 17.07.2015, zoals blijkt uit het administratief dossier).

Deze opdrachten van 09.07.2015 werden opgelegd op straffe van het aanpassen of intrekken van de uitkeringen van de heer [R.] (zie afsprakenblad van 09.07.2015 in administratief dossier).

Aangezien de werkloosheidsuitkering van de heer [R.] sinds juli 2015 echter ongewijzigd is gebleven, kan daaruit worden afgeleid dat deze volgens de VDAB wel degelijk voldoende inspanningen doet om werk te vinden. (zie attest betalingen werkloosheid in het administratief dossier van 10/2014 tot 09/2015).

Daarna diende de heer [R.] bovendien nog bewijzen in van het feit dat hij ook vanaf 02.12.2015 (datum waarop hem door verweerder verzocht werd bewijzen over te maken) nog inspanningen blijft doen om werk te zoeken:

- hij schreef zich andermaal als werkzoekende in bij de VDAB op 02.12.2015
- de VDAB stuurde een verzoek tot tewerkstellingsondersteunende maatregelen voor personen met een arbeidshandicap
- het OCMW van Lennik bevestig[t] dat de heer [R.] begeleid wordt in het zoeken naar werk. Ten overvloede legde verzoekster nog visitekaartjes van interimkantoren neer en een vacature bij een traiteur.

Het artikel 10§5 Vreemdelingenwet bepaalt overigens niet, zoals verweerder in de bestreden beslissing laat uitschijnen, dat de referentiepersoon het “bewijs van effectieve sollicitatie” moet voorleggen, maar wel dat “de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Uit het geheel van het bovenstaande blijkt dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk grote inspanningen doet om werk te verkrijgen. Uit de attesten van de VDAB kan immers worden afgeleid dat hij niet werd gesanctioneerd voor het feit dat hij te weinig inspanningen zou doen. De VDAB neemt allerhande tewerkstellingsondersteunende maatregelen gelet op zijn handicap. Ook het OCMW bevestigt hem te begeleiden in zijn zoektocht naar werk. Het is voor de heer [R.] gelet op zijn handicap uiteraard niet evident om werk te vinden.

Uit het loutere feit dat de heer [R.] nog geen werk heeft gevonden kan uiteraard niet worden afgeleid dat hij niet actief naar werk zou zoeken.

Door geen rekening te houden met het specifieke profiel van de heer [R.], en louter te verwijzen naar de inschrijving bij de VDAB, zonder rekening te houden met de specifieke maatregelen die de VDAB heeft genomen voor de heer [R.], schendt verweerder dan ook duidelijk de zorgvuldigheidsplicht, nu hij niet met alle relevante stukken van het dossier rekening houdt.

4.

Bovendien maakt verweerder niet duidelijk waarom hij thans strenger optreedt dan ten tijde van de afgifte van de A-kaart aan verzoekster, terwijl de arbeidssituatie van verzoeksters echtgenoot toen niet anders was dan thans.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt immers dat verzoeksters echtgenoot al sedert 9 oktober 2014 een werkloosheidsuitkering ontvangt, terwijl de instructie tot afgifte van een A-kaart pas dateert van januari 2015. De bewijzen van het zoeken naar werk die de heer [R.] intussen kan voorleggen, waren er toen nog niet, behoudens de loutere inschrijving van de heer [R.] als werkzoekende bij de VDAB (hetgeen op zich overigens al voldoende is, zie stuk 3.1 ter zake, m.n. de missie van de VDAB).

Uw Raad heeft in arrest 82.799 van 11.06.2012 geoordeeld dat het onredelijk is een verblijf in te trekken omdat de partner minder dan 21 jaar oud is, terwijl dit uiteraard ook al zo was bij het voorafgaandelijk toekennen van het verblijfsrecht van deze partner.

Huidige situatie is volstrekt analoog, aangezien de toestand van werkloosheid van de heer [R.] dus ook al bestond bij de toekenning van het verblijf.

In die zin schendt de bestreden beslissing dus ook het redelijkheidsbeginsel.

5.

Het Grondwettelijk Hof heeft eerder al geoordeeld dat bij de verlenging van een verblijf ook moet rekening worden gehouden met de inkomsten van de gezinsleden, en niet alleen met die van de gezinshereniger zelf (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013).

Analoog moet dan ook worden rekening gehouden met de inspanningen van verzoekster zelf, en niet alleen met die van haar echtgenoot als referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich op 02.12.2015 ook inschreef als werkzoekende bij de VDAB, en dat zij bovendien al meerdere taalcursussen Nederlands volgde, hetgeen uiteraard ook onontbeerlijk is om een kans te maken op de arbeidsmarkt.

Door hiermee geen rekening te houden, en deze initiatieven niet te bespreken in de bestreden beslissing, schendt verweerder opnieuw het zorgvuldigheidsbeginsel.

6.

Verzoekster wijst er tot slot op dat zij al in 2013 een huwelijksverzoek indiende met haar echtgenoot, de heer [R.]. Het huwelijk werd in januari 2014 voltrokken. Reeds voor het huwelijk onderhielden verzoekster en haar huidige echtgenoot al meer dan een jaar een stabiele en duurzame relatie.

Het volstaat dus niet om te stellen dat het loutere feit dat verzoekster en haar echtgenoot een gezin vormen, niet volstaat om niet meer aan de voorwaarden van het artikel 10 Vreemdelingenwet te moeten voldoen. Verweerder moet echter rekening houden met een relatie die thans al vier jaar bestaat en al ruim twee jaar geformaliseerd is in de vorm van een huwelijk.

De bestreden beslissing kan er dan ook niet mee volstaan terug te gaan tot het ogenblik van toekenning van het verblijf in januari 2015.

In die zin wordt het artikel 11, §2 Vreemdelingenwet geschonden.”

2.2. De Raad merkt op dat artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder, gedurende drie jaar na de afgifte van de eerste verblijfstitel, kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden niet meer worden vervuld.

In artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat opdat de echtgenote van een vreemdeling die tot een verblijf van onbepaalde duur in België is toegelaten of gemachtigd een recht op verblijf zou kunnen laten gelden de gezinshereniger dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat zijn echtgenote ten laste van de openbare overheden valt.

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet omschrijft onder meer welke bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen en verduidelijkt dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner van de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

In casu is het niet betwist dat verzoekster bij haar aanvraag om, in functie van haar echtgenoot, tot een verder verblijf te worden toegelaten stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat haar echtgenoot werkloos is en een werkloosheidsuitkering geniet. Er werden geen documenten overgelegd waaruit zou blijken dat haar echtgenoot naast deze werkloosheidsvergoeding nog over andere inkomsten beschikt.

Verweerder heeft geoordeeld dat de werkloosheidsvergoeding van verzoeksters echtgenoot niet in aanmerking kan worden genomen aangezien niet wordt aangetoond dat deze man actief werk zoekt.

Verzoekster zet uiteen dat haar echtgenoot een arbeidsbeperking heeft en het dus niet evident voor hem is om een arbeidsbetrekking te vinden doch toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat er geen bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat deze man actief werk zoekt.

Daarnaast stelt verzoekster dat haar echtgenoot is ingeschreven bij de VDAB, dat deze overheidsdienst hem opdracht gaf zich in te schrijven bij verschillende interimkantoren, om te solliciteren voor een bepaalde functie en om te laten nagaan welk werk hij met zijn arbeidshandicap nog kan verrichten. Zij wijst er tevens op dat de VDAB een verzoek verstuurde om te voorzien in tewerkstellingsondersteunende maatregelen voor haar echtgenoot, dat haar echtgenoot zich een tweede maal inschreef bij de VDAB en dat het OCMW van Lennik haar echtgenoot begeleidt in het zoeken naar werk. Ook met deze uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat verweerder onterecht motiveerde dat geen bewijs werd aangebracht dat haar echtgenoot actief werk zoekt.

Het loutere feit dat allerhande diensten pogen om verzoeksters echtgenoot opnieuw aan het werk te krijgen impliceert niet dat vaststaat dat deze man zelf actief werk zoekt.

Door erop te wijzen dat zij visitekaartjes van interimkantoren aanbracht en een kopie van een vacature bij een traiteur toont verzoekster evenmin aan dat verweerder enig relevant stuk over het hoofd zag en op kennelijk onredelijk wijze concludeerde dat geen stukken werden meegedeeld die het bewijs vormen dat haar echtgenoot actief werk zoekt.

Verzoekster betoogt dat, aangezien de VDAB niet overging tot het nemen van maatregelen met het oog op het aanpassen of intrekken van de werkloosheidsvergoeding die aan haar echtgenoot wordt uitgekeerd, kan worden verondersteld dat deze overheidsdienst van oordeel was dat haar echtgenoot voldoende inspanningen leverde om werk te vinden. Met deze toelichting verliest zij evenwel uit het oog

dat de wetgever in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet heeft bepaald dat bewijzen inzake een actieve zoektocht naar werk vereist zijn en verweerder derhalve niet dient uit te gaan van vermoedens. De interpretatie die verzoekster voorstaat, als zou het ontvangen van een werkloosheidsuitkering op zich volstaan, zou de aanvullende vereiste in voormeld artikel, met name dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen “voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”, volstrekt zinledig maken en kan daarom niet worden aanvaard.

Het specifieke profiel van haar echtgenoot stelt verzoekster ook niet vrij van de verplichting om bewijzen aan te brengen waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat deze man actief werk zoekt.

Voorts moet worden gesteld dat verweerder door te duiden dat stukken ontbreken waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot effectief solliciteert een redelijke invulling heeft gegeven aan de vereiste dat bewijzen inzake het actief zoeken naar werk moeten worden aangebracht en dat hij niet heeft uitgesloten dat dit bewijs nog op andere manieren kan worden geleverd.

In tweede instantie betoogt verzoekster dat verweerder bij de beoordeling van de vraag of de geldigheidsduur van haar verblijfsvergunning kon worden verlengd strenger optrad dan bij de initiële toekenning van deze verblijfsvergunning.

Een verificatie van het administratief dossier leert de Raad dat verzoekster bij haar initiële aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten stukken aanbracht waaruit kon worden afgeleid dat haar echtgenoot gedurende verscheidene maanden een inkomen uit arbeid had en dat zij bij haar aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de haar toegekende verblijfsvergunning slechts stukken aanbracht waaruit bleek dat haar echtgenoot beschikte over een werkloosheidsuitkering. Zij kan dus niet stellen dat verweerder, die bij de vraag tot verlenging geconfronteerd werd met stukken die op een gewijzigde situatie wezen, zonder reden een standpunt innam dat niet verenigbaar is met het gegeven dat hij initieel niet besliste om haar aanvraag om toelating tot verblijf te weigeren. Het feit dat haar echtgenoot in oktober 2014 en dus vlak voor verzoekster tot een verblijf werd toegelaten werkloos werd – een gegeven dat zij niet uit eigen beweging meedeelde aan verweerder en dat schijnbaar door verweerder zelf niet meer tijdig werd opgemerkt – doet aan het voorgaande geen afbreuk. Haar verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 82 799 van 11 juni 2012 dat betrekking heeft op een situatie waar een ander standpunt werd ingenomen bij een ongewijzigde situatie is dan ook niet relevant. De feitelijke situatie die aanleiding gaf tot voormeld arrest is niet vergelijkbaar met deze in voorliggende zaak.

Waar verzoekster stelt dat ook rekening diende te worden gehouden met de inkomsten van de andere gezinsleden moet worden opgemerkt dat geenszins wordt aangetoond dat stukken werden aangebracht waaruit zou blijken dat andere gezinsleden een inkomen hadden dat door verweerder onterecht niet in aanmerking werd genomen. Verzoeksters standpunt dat haar wil om te werken en de inspanningen die zij levert om werk te vinden in aanmerking moeten worden genomen vindt geen steun in de wet. De wetgever heeft in artikel 10 van de Vreemdelingenwet het bestaan van inkomsten als vereiste gesteld voor de inwilliging van een verblijfsaanvraag in functie van een echtgenoot.

Verzoekster wijst er in een laatste onderdeel van haar middel nog op dat, gelet op de bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, verweerder rekening diende te houden met het gegeven dat zij reeds verscheidene jaren een stabiele en duurzame relatie heeft met haar huidige echtgenoot. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert de Raad evenwel dat verweerder het effectieve bestaan van de relatie van verzoekster en haar echtgenoot in aanmerking heeft genomen en niet is voorbijgegaan aan het gegeven dat zij voor januari 2015 reeds een relatie hadden. Hij heeft namelijk geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekster of haar echtgenoot goed geïntegreerd zijn in België en dat het feit dat zij als gezin in België verblijven geen reden vormt om het verblijf van verzoekster nog langer toe te staan of dat dit feit een belemmering vormt om in casu over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat verzoekster en haar echtgenoot beiden de Albanese nationaliteit hebben, dat zij langdurig in Albanië hebben verbleven en dat zij de Albanese taal machtig zijn zodat niet blijkt dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat verweerdters standpunt dat, nu geen bijzondere integratie in het Rijk blijkt, een eventuele terugkeer naar het land van herkomst “niet schadelijk is,” en dus tot de mogelijkheden behoort, niet kennelijk onredelijk is.

De Raad concludeert dat verzoekster niet aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen, dat niet blijkt dat verweerder geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht, dat hij op basis van een incorrecte feitenvinding of op

kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen kwam of dat hij een verkeerde toepassing maakte van de artikelen 10, §§ 2 en 5 en 11, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending aan van de artikelen 10, §§ 2 en 5 en 11, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK